

16. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

„PÍŠI, TEDY JSEM“

Vyhlášené pro mladé, začínající autory
Městem Rájec – Jestřebí ve spolupráci
S Gymnáziem Rájec – Jestřebí, o. p. s.
a ZŠ a MŠ Rájec – Jestřebí

Jméno a příjmení: Barbora Doleželová

Věk: 15

Próza

E-mail: barca.dolezelova@email.cz

Počet stran: 2

Škola: ZŠ a MŠ Blansko, Salmova 17

Ročník: 9.

Učitel: Mgr. Leona Krejčířová

Překročila jsem svůj stín

... změna je život ...

Den, kdy jsem se rozhodla vystoupit z řady a být konečně viditelná, pro mě nebyl zrovna lehký. Ještě před tím, než se to vše jiné začalo dít, jsem byla tichá, stydlivá a jediným, s kým jsem se dokázala bavit, aniž bych se styděla, byla moje jediná nejlepší kamarádka.

Nikdy jsem moc nechápala, jak to se mnou může vydržet, s někým kdo se bojí být v místnosti s více lidmi, ač jsou to spolužáci a jiní vzdálení kamarádi. Moje kamarádka je úplně opak mě, ona miluje pozornost více lidí. Proto jsem nechápala jak to, že my dvě jsme nejlepší kámošky.

Samozřejmě mezi námi byly kvůli tomu nějaké ty hádky, ale nebylo to tak strašné, abychom se přestaly bavit. Navíc přátelství se bez těch menších hádek neobejde. Vždy se něco stane, ač se snažíš sebevíc a kolikrát se kvůli tomu podřizuješ svému kamarádovi, ale věř mi, že dělat to je hloupost. Sama to moc dobře vím. Pro toho druhého je to nejspíš dobrý pocit, ale ty se budeš cítit mizerně. Navíc ti to stejně nepomůže, nebo aspoň mně to nepomohlo...

Cítila jsem, že jsme si čím dál víc cizí, navíc mě začala pomlouvat! Moje nejlepší kamarádka mě pomlouvala! Mrzelo mě to a vůbec jsem nechápala proč. Když jsem se jí na to zeptala, řekla mi, že se chovám a oblékám dětinsky na to, kolik mi je. Že mám prý nevyspělé názory a nápady a že trička s obrázky nosí jen malé děti. Všechno se to ve mně sevřelo. Nevěděla jsem, co mám dělat, vždyť ještě před pár týdny jí to nevadilo, teda myslela jsem si to. Nemohla jsem se přenést přes to, že mě ostatní vidí jako malé dítě. Teď jsem na to ale hrdá. Ano, změnila jsem se, ale ne kvůli nim, spíš kvůli sobě. Nechci se bát lidí, chci se s nimi kamarádit, bavit se a hlavně si s nimi užít zábavu.

V tu chvíli jsem si řekla, že to chce změnu. A tak jsem se začala bavit s klukama. Samozřejmě ne se všemi, to zase ne, nemůžu mít kamarády úplně všude. Ale s některými jsem se natolik spřátelila, že společně jezdíme na tábory a na dovolenou. Taky se už tolik nebojím projevit svůj vlastní názor nebo udělat chybu. Díky téhle změně mi do života přibyli noví, praví přátelé, kterým nevadí můj styl oblékání, moje ztřeštěné nápady a můj smysl pro humor, protože kvůli tomuhle se máme mít rádi! Kvůli tomuto jsme takoví, jací jsme, ne kvůli tomu, kolik značkového oblečení máme! Máme si společně užívat, jezdit na výlety, smát se a hrát hry. V tom je kouzlo přátelství.

Teď, když nad tím vším tak přemýšlím, tak mi dochází jedna věc, a to, že jsem se nezměnila, pořád jsem to já... Mám stejný styl, úsměv a nápady, jen jsem překročila svůj vlastní stín...

16. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

„PÍŠI, TEDY JSEM“

Vyhlášené pro mladé, začínající autory
městem Rájec-Jestřebí ve spolupráci s Gymnáziem Rájec-Jestřebí, o.p.s.
a ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Jméno a příjmení: JULIE MATUŠKOVÁ
Věk: 14
E-mail: juliematuskovamail@seznam.cz

Škola: ZŠ a MŠ BLANSKO, SALMOVA 17
ROČNÍK: 8., třída 8. A
UČITEL: Mgr. VLASTA PLCHOVÁ, vplichova@zssalmova.cz

PRÓZA s názvem ZAMČENÝ POKOJ

3 STRANY

ZAMČENÝ POKOJ

Ahoj, jmenuji se Veronika Benhetonová a je mi 15 let. Moje máma je strašně pěkná a i když jí je 39, pořád vypadá tak na 30. Můj táta zase vlastní velkou firmu, díky které máme vše, co chceme. Moje starší sestra Adéla před pěti lety zemřela při pádu letadlem, když jí bylo 17 let. Jo, zkrátka „fajn“ rodinka, ale no co, rodiče se z toho dostali a všichni už jsou v klidu, až na mě. Ségra pro mě hodně znamenala, vždy mi pomohla, když jsem potřebovala a pak najednou letí tím blbým letadlem a bum, všechno hezký končí. Jo pardon, ale musela jsem to zrychlit, protože už to, že na to nemyslím, mě drží při životě. No a vůbec smysl tohohle příběhu je vám otevřít oči a ukázat pravdu, jak to nakonec celé bylo. Takže radši už přestanu kecat nesmysly a pozorně čtěte.

Všechno to začalo smrtí mojí sestry, to už každý ví, ale co kdybychom se vrátili ještě tak o šest let zpátky? Takže bylo mi 9 a zrovna jsem slavila narožky, moje sestra mi dala přívěšek, na kterém bylo napsáno „nejlepší sestra“. Jo asi si říkáte: „No a co, tak jí dala přívěšek.“ Jenže ono na něm bylo něco hodně zvláštního, ale k tomu až později. Vždycky jsem byla hezká, hubená a úspěšná, ale nikdy jsem si to o sobě nedokázala myslet. Už v sedmi letech díky mému nízkému sebevědomí jsem strávila 3 měsíce v nemocnici jen kvůli blbě anorexii. Převezli mě sanitkou při mém kolapsu a v nemocnici mi navážili 15 kilo, hnus co? Ale poměrně rychle jsem se z toho dostala a na mé osmé narozeniny už jsem vážila 23 kilo. No a od té doby jsem jaksi byla v pohodě jen díky Ádi. A když zemřela, věděla jsem, že zanedlouho se s ní stejně setkám. Ještě v ten den, kdy zemřela, jsem našla přívěšek, který mi nechala vyrobit k devátým narozeninám. Jak už víte, z jedné strany bylo výrazně napsáno „NEJLEPŠÍ SESTRA“ ale z druhé strany, které jsem si před tím ani nevšimla, bylo slabým písmem napsáno „MĚLA JSEM TĚ RÁDA“. Nejdříve jsem vůbec nechápala, co to je a jak je to možné, jakoby věděla, že zemře...

Rodiče pokoj Ádi zamkli v den její smrti a já chtěla najít klíč, kterým ho zamkli. Absolutně jsem netušila, kde by ten klíč mohl být, ale stejně jsem se ho vydala hledat. Moje mise začala opatrně. Normální tupej člověk by si řekl: „Tak jim prostě řeknu, že chci klíč a oni mi ho dají.“ Jenže já nejsem normální a už vůbec ne tupá, já vím, že kdybych jim to řekla, tak by je to za prvé zranilo a za druhé by mi ten klíč nedali a už vůbec by mi nedovolili po něčem pátrat. Takže já jsem se ve 23:00 s baterkou vytratila z pokoje, abych mohla najít klíč. Co myslíte, že jsem otevřela první šuplík a objevila ho? No tak to vás zklamou. Trvalo asi 5 hodin, než jsem ten klíč našla. Prohledala jsem to snad úplně všude, ale klíč jsem našla na neobvyklém místě až na poslední chvíli. Nebudete věřit, kde jsem ho našla... našla jsem ho v pračce v koupelně. Asi si říkáte: „Vždyť na tom není nic zvláštního.“ Jenže to, že ho někdo schovává v pračce, znamená, že ho pokaždé před praním musí vytahovat. A pokud si dobře pamatuju, táta říkal mámě, ať se toho klíče zbaví, že už to nechce nikdy vidět. Je dost zvláštní, že máma se toho klíče nezbavila. Už jsem ten klíč chtěla popadnout a jít se s ním schovat do pokoje, ale pokud ho máma měla v pračce, mohla by do jejího pokoje pořád chodit a já kdybych ten klíč vzala, bylo by divný, že ho mamka nemůže najít. Počkala jsem do půl šesté a v hlavě se mi zrodil skvělý nápad, jak bych se do toho pokoje mohla dostat, aniž by si toho někdo všimnul. Jelikož je dneska škola, tak bych mohla dělat, že je mi špatně,

počkala bych, až odejdou rodiče do práce a šla bych do Ádinýho pokoje. Skvělej plán ne? Ale aby to vyšlo, bylo jasný, že se musím probudit tak ve třičtvrtě na šest, aby to vypadalo, že je mi tak špatně, že nemůžu spát. A tak jsem strčila dva prsty do krku a rodiče jen slyšeli ten hnusnej zvuk při zvracení. Oba za mnou po chvíli doběhli a já jim vylíčila, jak moc mě bolí břicho a je mi špatně. Spolkli to i s navijákem. Bylo půl sedmé a moji rodiče se konečně vypravili do práce. Měla jsem sedm hodin na to Ádin pokoj prozkoumat, než se naši vrátí. Běžela jsem pro klíč do koupelny a potom rychle rovnou do horního patra otevřít ten hnusný temný pokoj. Neměla jsem na to úplně žaludek, ale něco jsem zjistit musela, a to fakt, proč tam máma pořád leze.

Při odemykání jsem měla hnusný pocit v břiše a taky velký strach. Když jsem ty dveře otevřela, myslela jsem, že se psychicky zhroutním. Všechny vzpomínky a všechno se na mě tak strašně, že jsem nevěděla, co dělat. Pořád se mi honilo hlavou, jestli mám odejít. Ale po chvíli jsem usoudila, že bych si zasloužila vědět pravdu o tom jak ségra zemřela. V pokoji ale bylo něco dost zvláštního. „Proč je u skříně, která nejde otevřít, talířek s jídlem?“ Pomyslela jsem v duchu a měla jsem strach, že tam je někdo nebezpečný. Skříň ale byla zamčená, takže jsem kašlala na špatný pocit a začala jsem pořádně šmejdit. A víte, co bylo ještě divný? Našla jsem tam kufr, který si Áďa vezla na letiště před tím, než s ní spadlo to letadlo... ještě divnější bylo, že ten kufr nebyl ani trošku poničený. Na stole jsem si vzala kousek papíru a začala jsem si to všechno sepisovat. Proč mám pocit, že je v tom máma možná namočená? Jakmile jsem si všechny „důkazy“ napsala, začala jsem prohledávat šuplíky. V jednom šuplíku jsem našla Adin telefon, taky úplně vcelku. Heslo jejího mobilu jsem uhodla na třetí pokus a začla jsem se brodit všema esemeskama a telefonátama. Všechno to nějak nesesedělo...V telefonu mojí sestry byly milostné zprávy s mým tátou! „Vždyť to ani není možný, když je to její táta!“ vykřikla jsem vzteky. A uslyšela jsem rámus ve skříní. Jakoby na ní někdo bouchal?! V pokoji jsem ještě vzala pár zvláštních věcí, pokoj jsem zamkla a klíč odnesla zpátky do pračky. V mém pokoji jsem si ještě všechno prošla a konečně mi to všechno začalo dávat smysl. Měla jsem pocit, že v tom má máma prsty. Nenápadně jsem mámu celý den pozorovala, ale ničeho jsem si nevšimla. Počkat, ale celý den není noc, a tak jsem mámu pozorovala i v noci. No a hádejte, co se stalo? Ve 3 hodiny ráno jsem jí viděla odemykat pokoj a skříň, kterou jsem nemohla otevřít. Do skříně dala jídlo, něco, nebo někoho tam trošku sbila, všechno pečlivě zamkla a odešla. Já jsem se strnulá schovávala za rohem a doufala, že nepřijde na to, že jsem tam schovaná. Máma si šla lehnout a mě si díky bohu nevšimla.

Ráno, když jsem se probudila, řekla jsem rodičům, že se ještě necítím na to jít do školy. Rodiče zase odešli a já jsem si vzala klíč od pokoje, nůž, sponku a šla jsem do zamčeného pokoje. Nejdříve jsem na skříň začala bouchat a ptát se, jestli tam někdo je. Bouchání se opětovalo od někoho, kdo byl zavřenej ve skříní. Skříň jsem se pokusila otevřít sponou, ale nešlo to. Po chvíli jsem to však zkusila znovu a konečně se mi to podařilo. Měla jsem strach, kdo tam bude, a tak jsem si do ruky vzala nůž, kdyby náhodou... Pomalu jsem dveře otevřela a s výkřikem jsem objevila.... Objevila sestru! Byla celá dotlučená, ruce měla před sebou svázané a pusku měla taky zavázanou. Ihned jsem Ádi rozvázala pusku a objala ji. Po malém „přivítání“ jsem jí, ale začala dávat otázky, na které nejdříve moc nechtěla odpovídat, ale nakonec stejně odpověděla.

Chcete slyšet, jak to celé bylo? Takže moje máma měla Áďu s úplně jiným chlapem, se kterým se hádali, takže se rozvedli a máma si našla jinýho chlapa, se kterým měla mě. Můj táta Filip je o šest let mladší než máma, což tak trošku dává smysl, a mojí sestře se vždycky líbil. Když Ádi bylo 16, tak spolu tak nějak začali být a podváděli spolu mámu. Máma to zjistila asi po třičtvrtě roce, co spolu ségra a „Filip“ byli. Byla naštvaná, ale nikomu neříkala, že to ví, aby se mohla pomstit. Když Áďa měla sedmnáct „odvezla“ máma ségru jakože na letiště, kde vyhodila její kamarádku, dala jí falešnej pas Adely a do letadla taky dala pána, co pro ní pracoval a měl zařídit pád letadla. Ona mezi tím svázala a odvezla Áďu domů, kde ji zamkla v pokoji. Letadlo spadlo, a protože ani nemohli poznat těla, tak jen zavolali všem pozůstalým, že spadlo letadlo a nikdo to nepřežil. Máma dělala, že je smutná a každou noc ségře nosila jídlo a mlátila jí. Mezitím jí také říkala, jakou vraždu má naplánovanou pro Filipa (mého tátu). Po tom co jsem si hrozný příběh vyslechla, jsem ségru dostala odtamtud pryč a všechno jsme znovu zamkli. Do noci byla Adela schovaná u mě a v noci i s tátou, kterému jsme všechno řekly, pronásledovali mámu do zamčeného pokoje. Jakmile máma otevřela skříň, svázali jsme ji a hodili jí do skříně. Pečlivě jsme zamkli a klíče jsme hodili do záchodu a spláchli jsme je. Pokoj jsme tátovi pomohli zazdít s okny, aby matku nikdo nenašel. Po dvou měsících hladovění matka zemřela.

Zbytek rodiny se odstěhoval a dům se prodal jiné rodině. Dodnes rodina, co tam žije, slyší prý v noci křik zlé matky.

Julie Matušková

16. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE „PÍŠI, TEDY JSEM“

Vyhlášené pro mladé, začínající autory
Městem Rájec – Jestřebí ve spolupráci
S Gymnáziem Rájec – Jestřebí, o. p. s.
a ZŠ a MŠ Rájec – Jestřebí

Jméno a příjmení: Kryštof Ševčík

Věk: 15

E-mail: kryspis@email.cz

Próza

Počet stran: 2

Škola: ZŠ a MŠ Blansko, Salmova 17

Ročník: 9.

Učitel: Mgr. Leona Krejčířová

Poslední den na Zemi

Nikdo neví, čím to byla chyba. Nikdo neví, odkud se to vzalo. Jedno je ale jasné. Doplátili na to všichni.

Po ulicích se válí těla desítek zesnulých, které neměl kdo pohřbít. Jsou pohublá, se zděšenými výrazy ve tvářích. Zbytky lidstva se zabíjejí mezi sebou, ze strachu. Nebo snad z paniky? Té je všude dost.

Lidé nosí roušky, k tělům se nepřibližují, a vše zbytečně. Je to už i ve vodě, kterou pijí. Je to všude. Dostane je to, nás všechny. Vlády bojují s anarchií, ostatně to se dalo čekat. Chaos, který nastal, by nedokázal zvládnout nikdo, možná jedině diktátor. Pár lidí s dobrými úmysly založilo tábory. Tábory pro ty, kteří zbyli. Tím akorát podpořili nárůst infikovaných.

Kvůli dlouhé inkubační době tohoto viru, jenž apokalypsu způsobil, lidé nevěří ani svým nejbližším. Nikdy nevíte, jestli člověk vedle vás nevědomky neukončí váš život. Každý tudíž kope sám za sebe a lidmi panuje velmi vyhrocená nálada. Často dochází ke rvačkám, sebevraždám či pokusům prosadit se jakožto vůdce.

Vrátili jsme se zpět v evoluci ke zvířatům. Konec se ale blíží. Už je to skoro na dosah. Planeta se zbaví nejhorší pohromy, jaká ji kdy potkala...člověka.

Myslím, že už to mám taky. Dnes bylo první ráno, kdy jsem kašlal krev. Je mi líto lékařů, kteří mě právě mají ve své péči, stejně jako vojáků, kteří mě tu hlídají.

Možná kdyby bylo více času, podařilo by se najít lék. Naděje je ale ztracena. Smutný konec lidstva. Stejně pořád věřím, že toto není produkt přírody. Toto si zavinil sám člověk. Zahrával si s něčím, s čím nikdy neměl.

16. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

„PÍŠI, TEDY JSEM“

Vyhlášené pro mladé, začínající autory
městem Rájec-Jestřebí ve spolupráci s Gymnáziem Rájec-Jestřebí, o.p.s.
a ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Jméno a příjmení: VALENTINA KREJČÍŘOVÁ
Věk: 14
E-mail: valykrejcirova@seznam.cz

Škola: ZŠ a MŠ BLANSKO, SALMOVA 17
ROČNÍK: 8., třída 8. A
UČITEL: Mgr. VLASTA PLCHOVÁ, vplchova@zssalmova.cz

PRÓZA s názvem LA MUERTE

3 STRANY

LA MUERTE

Josephine stála u kormidla. Vítr si nemilosrdně pohrával s jejími rezavými, mořskou solí splepenými vlasy a slunce ji pálilo na pihovatý obličej. V modrých očích se jí zračila touha. Touha poznávat nová místa, touha plavit se po moři se svou pirátskou posádkou (složenou pouze z žen) po zbytek jejího mrzkého života. Přes všechnu tu euforii ale cítila, že je něco špatně. I přesto neustále sledovala kurz na kompasu po otci a přidělovala rozkazy tak, aby plavba probíhala co možná neklidněji.

„Kapitánko,“ oslovila ji přiopilá Mária, černovlasá druhá důstojnice, „potřebujou vás na zádi.“ „U sta hromů, co se zas děje Mário?!“ okřikla ji rozčileně Jo. „Pardon, pardon. Ale todle-škyt-je vopravdu naléhavý. Vylovily jsme... truhlu.“ „No a? Vždyť už jsme jich vylovily...“ „Ale-škyt-tadle truhla je fakt divná. Jsou na ní nějaký švihlý symboly. A ke všemu -škyt- nemá žádný zámek.“ „Dobře. Virginie!“ První důstojnice k ní doběhla s šavlí v ruce a v pozadí se ozývalo Máriino škytání, jehož příčinou bylo popíjení karibského rumu. „Vem za mě kormidlování, musím jít vomrknout ty patlaly.“ „Jasně, kapitáne!“ Jo s Márií v patách dlouhými kroky kráčela k rybářským sítím, aby si lépe prohlédla truhlu. Když spatřila její vypáčený obsah, zamrazilo ji. Na palubě ležely kosti, nejspíš lidské, a složený pergamen potřísněný, našťestí, již zaschlou krví. „Čekaly jsme na vás, kapitánko,“ zašveholila Jane, co se obvykle houpávala v lanoví a stávala v lodním koši vysoko na stěžni s dalekohledem v ruce a očima na stopkách. Jo vzala do ruky pergamen a prohlížela si slova napsaná černým inkoustem: „La Muerte...“ opakovala stále dokola. „La Muerte.“ „Kapitánko, Jo,“ ozvala se Jane. „Nechci vám do toho nějak kecat, ale La Muerte je název jedné lodi...“ Josephine to došlo. „Cortez...“

Celá posádka zastavila svou činnost. Všem se v obličejích objevil zděšený výraz a přeběhl jim mráz po zádech. „Ramón Cortez,“ vydechly všechny jednohlasně to jméno. „Doufala jsem, že už se s ním nikdy nebudu muset potkat. A teď tohle!“ Jo se na chvíli odmlčela. Přemýšlela, až nakonec zvolala: „Sierra!“ Sierra byla jejich kartografka. Zakreslovala do map nově objevená území, míchala inkousty, radila kapitánce a ostatním se směrem plavby... Když celá zadýchaná dorazila, Jo jí podala pergamen. „Sierra, dokážeš poznat, před jakou dobou bylo todle napsané?“ Sierra zamyšleně zkoumala inkoust, nejdřív jen pohledem a dotyky, později slova dokonce olízla. Pak se usmála. „Máme štěstí. Je to inkoust vod chobotnice, takže dokážu říct, že ho vyloučila tak před měsícem...“ Posádka se zasmála. Jo je všechny zpražila pohledem, což bohatě stačilo, aby ztichly. „Tak teda vzhůru za Cortezem! Pomstíme naše ztracený přítelkyně, části těla a hlavně naši čest!“ Posádka sice po Joině proslovu dostala strach, ale touha po pomstě byla mnohem silnější. A tak se vydaly na dlouhou plavbu po Karibiku za účelem najít Ramóna Corteze i s jeho lodí. Nebo ještě líp, zabít ho a zjistit, kdo je autorem toho vzkazu.

Již dva týdny pirátky nenavštívily žádný přístav, aby Ramóna neminuly. Jejich zásob pořádku ubývalo. Ryb sice bylo dost, rumu tam taky ještě několik sudů zelo v temném podpalubí, ale pitné vody byl nedostatek. Ta, co zbyla, už nebyla skoro požitelná. Během výpravy za pomstou zemřely dvě pirátky. Jedna podlehla úpalu a druhá si ze zoufalství prohnala kulku hlavou. Všechny zbývající trochu zhubly.

Ten den nebylo zrovna příjemné počasí. Od rána nevysvitly ani sluneční paprsky, vítr váł prudce, rychle a silně a sem tam spadla z nebe kapka deště. „Jo! Kapitánko,“ zvolala seshora Jane s dalekohledem v ruce na Josephine u kormidla. „La Muerte na obzoru...“ Všechny pirátky, které se potácely znaveny po palubě, zvedly hlavy, zbystřily a čekaly na Joiny rozkazy. Ta pozorovala všechny pohledy, co se na ni upíraly, pak se narovнала a hrdě napjala hrud', v níž se skrývalo srdce lačnicí po pomstě. „Napněte plachty! Připravte si pušky, bouchačky a šavle! Nabijte děla a shromážděte všechen střelnej prach a dělový koule! Ať to lítá, nemáme moc času! Rozdělíme se takhle: u každého děla bude jedna, maximálně dvě ženský. Osm ženskejch si stoupne čelem k jejich lodi a s puškama v rukách budou připravený zastřelit každého, kdo se bude chtít dostat na naši loď. Virginie bude u kormidla. Zbytek se se mnou zhoupne na La Muerte. Připravte se, bude to boj!“ Posádka jela na plné obrátky a plnila Joiny rozkazy.

Když se obě lodě přiblížily na dostřel děl, Jo máchlа rukou na pokyn a zařvala: „Paltee!“ Posádka uposlechla okamžitě její rozkaz a z děl začaly létat dělové koule. Na několik kroků byl vidět jen kouř a sem tam zpoza něj i oranžové záblesky. Piráti z La Muerte dlouho neotáleli. Nabili děla. A již pálí na plné obrátky.

Když byly lodě na rovnoběžné úrovni, Josephina posádka včetně Jo se okamžitě chopila lan a zhoupła se na druhou loď. „Do útoku!“ byl zpoza děl slyšet její řev. Pirátky vytasily šavle, některé vzaly do druhé ruky pistole a vrhly se na Cortezovu posádku. Hned na začátku postřelily několik mužů a pak pistole schovaly, jelikož byly jen s jednou kulkou. Potom se strhla velmi krvavá a bolestná bitva. Jo se několika bodnými ranami dostala ke Cortezově kajutě. Ramón, jakoby se na palubě vůbec nic nedělo, seděl na lenošce a brousil šavli, když dovnitř vtrhla Jo. S křikem se po něm vrhla. Ten jí jen tak tak stihl nablýskanou šavlí zabránit, aby mu rozsekla hlavu. Odrazil její úder, rychle vstal a na Jo zaútočil. Nelítostný zápas nebral konce. Zkušení šermíři se bránili a útočili se stejnou grácií. V pozadí velkého boje na palubě, kde nejen díky chytré a promyšlené strategii vedla ženská posádka, bylo v kajutě Corteze slyšet pouze řinčení šavlí, mezi tím sem tam nadávky nejvyššího stupně a výhrušky smrti. Ramón rozpáral Joinu košili. Josephine se na paži objevil táhlý krvavý šrám. Netrvalo dlouho a Cortez jí zanechal šrám i na stehně a na druhé ruce. Ona ale byla odvážná a nemínila se tak lehko vzdát. Při dalším výpadu se slovy „Já tě zabiju ty šáhlej smetáku!“, mu vrazila šavli do břicha, která ho lehce s čvachtavým zvukem probodla skrz na skrz. Cortez z posledních sil otupěle praštil Jo pěstí do obličeje a skácel se na zem. Ta mu ale nechtěla dopřát klidného umírání a jeho vlastní šavli mu zabodla do srdce. Jeho poslední slova byla „Já věděl, že...“ Snažil se nadechnout: „...to dostaneš a přijdeš.“ Potom zavřel oči a jeho hlava mu klesla na rameno. Jo neváhala ani chvíli a rozběhla se zpět na palubu. Tam uviděla desítky mrtvých těl, mezi nimi i Máriu a několik dalších členek její posádky. Vztek ji poháněl natolik, že ta trocha strachu, co v ní byla, zmizela v dál. Tři muže Cortezovy posádky, co se právě chystali zabít její přítelkyně, probodla zezadu a náramně si ten pocit užívala.

Pirátky zabily všechny muže do jednoho. Jich samotných se zpět na loď vrátila asi polovina. Tam je přivítaly s potleskem zbývající ženy, které je zahrnovaly tolika otázkami. Jo ale zareagovala jen na jednu: „Kdo poslal ten vzkaz?“ Všem pověděla, že to byl sám Ramón.

„Nejspíš chtěl dokončit svou práci. To se mu ale pěkně vymstilo.“ Po náročných dnech se pirátky vydaly do přístavu doplnit zásoby, aby byly připraveny na další dobrodružnou cestu...

Kapitánka Valentina Krejčířová